

Arrest

nr. 202 956 van 25 april 2018
in de zaak RvV X VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 april 2018 per faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 april 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 april 2018 om 11.00 u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DHONDT die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op niet nader te bepalen datum toe op Belgisch grondgebied en diende tussen 7 juli 2010 en 28 juli 2017 tien asielaanvragen in en één regularisatie-aanvraag op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Verzoeker kreeg meerdere bevelen betekend om het grondgebied te verlaten waarvan de laatste dateert van 19 september 2017 (bijlage 13quinquies).

1.3. Op 19 april 2018 werd verzoeker aangetroffen in onwettig verblijf.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) trof op 19 april 2018 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer die verklaart te heten(1):

naam: S.(...)

voornaam: R.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Afghanistan

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980b betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

artikel 74/14 §3, 6°: de onderdaan van een derde land heeft meer dan twee asielaanvragen ingediend; De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft zich reeds niet aan verschillende verwijderingsmaatregelen gehouden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste hem werd betekend in september 2017 (bijlage 13qq). Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

Betrokkene heeft op 07.07.2010, op 19.10.2011, op 16.04.2013, op 16.01.2014, op 15.03.2016, op 13.12.2016, op 27.03.2017, op 19.05.2017 en op 28.07.2017 een asielaanvraag ingediend. De eerste 2 en de 4e aanvragen werden geweigerd door het CGVS en na schorsend beroep definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RVV. De andere 6 asielaanvragen werden afgesloten met een weigering

tot inoverwegingname. Elke asielpcedure werd afgesloten met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Betrokkene verklaart dat hij geen duurzame relatie of kinderen heeft in België. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Betrokkene verklaart dat hij niet terug wil of kan keren naar Afghanistan omdat "daar oorlog is en hij een lopende asielpcedure heeft. Betrokkene heeft geen enkele lopende asielpcedure. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Afghanistan een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Bovendien kan opgemerkt worden dat zowel uit verschillende beslissingen van het Commissariaat-generaal, als uit de bevestigende arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat betrokkene er niet in is geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Betrokkene verklaart dat hij niet lijdt aan een ziekte die hem belemmert te reizen of terug te keren naar zijn herkomstland.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Een grondiger onderzoek van artikel 3 en 8 EVRM zal plaatsvinden in het gesloten centrum, waarna een nieuwe beslissing genomen zal worden. Tegen deze beslissing kan een beroep worden ingediend, alvorens de gedwongen verwijderingsmaatregel effectief uit te voeren.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Betrokkene verblijft op het Schengen grondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene heeft op 07.07.2010, op 19.10.2011, op 16.04.2013, op 16.01.2014, op 15.03.2016, op 13.12.2016, op 27.03.2017, op 19.05.2017 en op 28.07.2017 een asielaanvraag ingediend. De eerste 2 en de 4e aanvragen werden geweigerd door het CGVS en na schorsend beroep definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RVV. De andere 6 asielaanvragen werden afgesloten met een weigering tot inoverwegingname. Elke asielpcedure werd afgesloten met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Betrokkene heeft ook op 09.06.2016 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 22.11.2016. Deze beslissing is op 06.12.2016 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 7 dagen. Een verzoek tot nietigverklaring van deze beslissing werd op 10.07.2017 verworpen door de RVV.

Betrokkene werd door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene verklaart dat hij geen duurzame relatie of kinderen heeft in België. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Betrokkene verklaart dat hij niet terug wil of kan keren naar Afghanistan omdat “daar oorlog is en hij een lopend asielprocedure heeft. Betrokkene heeft geen enkele lopende asielprocedure. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uitzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Afghanistan een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Bovendien kan opgemerkt worden dat zowel uit verschillende beslissingen van het Commissariaat-generaal, als uit de bevestigende arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat betrokkene er niet in is geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Betrokkene verklaart dat hij niet lijdt aan een ziekte die hem belemmert te reizen of terug te keren naar zijn herkomstland.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Een grondiger onderzoek van artikel 3 en 8 EVRM zal plaatsvinden in het gesloten centrum, waarna een nieuwe beslissing genomen zal worden. Tegen deze beslissing kan een beroep worden ingediend, alvorens de gedwongen verwijderingsmaatregel effectief uit te voeren.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft zich reeds niet aan verschillende verwijderingsmaatregelen gehouden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste hem werd betekend in september 2017 (bijlage 13qq). Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, V.(...) M.(...), Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van/de Korpschef van de politie van Antwerpen en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Merksplas de betrokkene, S., R. (...), op te sluiten in de lokalen van het centrum te Merksplas”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De bestreden beslissing houdt een maatregel in van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet. Dit wetsartikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

2.2. Voor zover de verzoekende partij zich met haar vordering richt tegen de beslissing tot vasthouding, staat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet enkel een beroep open bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van haar verblijfplaats.

De vordering is niet ontvankelijk in zoverre zij gericht zou zijn tegen de beslissing tot vrijheidsberoving bij gebrek aan rechtsmacht.

2.3. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep wegens het gebrek aan belang:

“Op 24 april 2018 werd een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering genomen (bijlage 13septies).

Verzoeker toont niet aan welk belang hij heeft bij een schorsing van de tenuitvoerlegging van de bijlage 13septies genomen op 19 april 2018, nu hij sedert 24 april 2018 opnieuw het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is.

De bijlage 13septies van 19 april 2018 ressorteert immers slechts rechtsgevolgen tot op het moment dat de bijlage 13septies van 24 april 2018 in werking is getreden.

Nu een eventuele schorsing van de bijlage 13septies van 19 april 2018 de verwerende partij niet verhindert uitvoering te geven aan de bijlage 13septies van 24 april 2018, heeft verzoeker geen belang bij huidige vordering.

De vordering is onontvankelijk.”

De verwerende partij wijst op het feit dat op 24 april 2018 een nieuwe beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) werd genomen waardoor een eventuele schorsing van onderhavige beslissing de uitvoering van de verwijderingsmaatregel van 24 april 2018 niet in de weg staat.

Naar aanleiding van de vraag ter terechtzitting of de thans bestreden beslissing wordt ingetrokken, stelt de raadsman van de verwerende partij uitdrukkelijk dat deze niet werd ingetrokken. In de bestreden beslissing wordt trouwens, zo stelt de raadsman, de nieuwe beslissing reeds aangekondigd. Volgens de raadsman kunnen beide beslissingen dus perfect naast elkaar bestaan. De raadsman beweert wel dat de thans bestreden beslissing niet meer uitvoerbaar is sedert het ogenblik dat de nieuwe verwijderingsmaatregel van 24 april 2018 *“in werking is getreden”*.

2.4. Samen met de raadsman van verzoeker stelt de Raad voor Vreemdelingebevestigingen (hierna: de Raad) vast dat de thans bestreden beslissing van 19 april 2018 (bijlage 13septies) nog steeds in het rechtsverkeer aanwezig is.

2.5. De raadsman van verzoeker klaagt zich erover dat de houding van de verwerende partij ertoe leidt dat het hem onmogelijk wordt gemaakt de bestreden beslissing in rechte aan te vechten, waardoor verzoekers recht op een effectief rechtsmiddel dreigt te worden miskend.

2.6. De mondelinge toezegging van de raadsman van de verwerende partij ter terechtzitting dat de bestreden beslissing sinds de ‘inwerkingtreding’ van de nieuwe beslissing van 24 april 2018 niet meer uitvoerbaar is, heeft geen juridische waarde. Een mondelinge toezegging geeft onvoldoende garantie dat de gemachtigde van de staatssecretaris, in de hypothese dat de laatstgenoemde nieuwe beslissing van 24 april 2018 zou worden geschorst en/of vernietigd, niet zou kunnen teruggrijpen naar de thans bestreden eerdere beslissing van 19 april 2018 om de terugleiding van verzoeker te voltrekken zonder dat daartegen een rechtsmiddel met schorsende werking kan worden aangewend. Aangezien de bestreden beslissing een uitvoerbare titel uitmaakt die niet uit het rechtsverkeer werd gehaald, kan de verwerende partij onmogelijk worden gevolgd waar zij poneert dat verzoeker geen actueel belang meer zou kunnen doen gelden bij zijn vordering.

De exceptie van niet-ontvankelijkheid wordt verworpen.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

3.2.2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid het volgende aan:

“Artikel 39/82, §4, tweede lid Vw. bepaalt: “Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Verzoeker verblijft momenteel in het gesloten Centrum voor Illegalen Merksplas, Steenweg op Wortel 1A te 2330 Merksplas, met het oog op een verwijdering naar Afghanistan.

Verzoeker heeft dan ook een rechtstreeks belang bij de schorsing van de bestreden beslissing, aangezien de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel imminent is.

Het niet schorsen van de bestreden beslissing zou de tenuitvoerlegging van de verwijdering tot gevolg hebben.

Gezien de precaire situatie waarin verzoeker zich bevindt, opsluiting met het oog op gedwongen verwijdering kan verzoeker niet anders dan zich in uiterst dringende noodzakelijkheid tot U richten.

Verzoeker verzoekt de schorsing van de verwijdering naar Afghanistan omdat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij er zal worden blootgesteld aan een behandeling die verboden is door artikel 3 EVRM en dat zijn verwijdering een ongeoorloofde inbreuk uitmaakt op zowel zijn privéleven als zijn gezinsleven, beschermd door artikel 8 van het EVRM.”

3.2.2.2. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 19 april 2018 werd overgebracht naar het Centrum voor Illegalen te Merksplas. Omwille van deze overbrenging met het oog op zijn terugleiding, die weliswaar voorlopig nog niet in het vooruitzicht werd gesteld, is het aannemelijk dat een gewone schorsingsprocedure niet zou kunnen worden afgerond alvorens de gedwongen

tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens heeft plaatsgevonden.

3.2.2.3. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het hierboven reeds vermelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "*middel*" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in een van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van

dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een eerste en vierde onderdeel van zijn eerste middel voert verzoeker onder andere de schending aan van artikel 3 het EVRM en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker stelt hierbij het volgende:

(...)

Het kwam in casu aan verwerende partij toe om een grondig en zorgvuldig onderzoek te doen op basis van alle elementen in het dossier en op basis van de recente landeninformatie die beschikbaar is over de veiligheidssituatie in Afghanistan. Uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier blijkt dat dit gebeurd is.

Het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling wordt beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had, of had moeten hebben, op het ogenblik van de bestreden beslissing (EHRM 4 december 2008, Y t. Rusland, §81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas e.a. t. Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. t. Verenigd Koninkrijk, §107)."

"Ten vierde geeft verwerende partij in de bestreden beslissing zelf letterlijk toe dat er geen grondig onderzoek gebeurde. De bestreden beslissing stelt immers: "een grondiger onderzoek van artikel 3 en 8 EVRM zal plaatsvinden in het gesloten centrum, waarna een nieuwe beslissing genomen zal worden. Tegen deze beslissing kan een beroep worden ingediend, alvorens de gedwongen verwijderingsmaatregel effectief uit te voeren."

Er bestaat voor verzoeker echter geen enkele garantie dat dit onderzoek effectief zal plaatsvinden en dat er op basis van dit onderzoek een nieuwe aanvechtbare beslissing zal genomen worden.

De bestreden beslissing is thans uitvoerbaar en heeft tot gevolg dat verzoeker wordt uitgewezen zonder dat een grondig onderzoek naar artikel 3 EVRM gebeurde.

In eerdere zaken hanteerde verwerende partij dezelfde praktijk, nl. dat mensen in precair verblijf worden bevolen het grondgebied te verlaten en met oog op repatriëring worden vastgehouden, waarbij in de betrokken beslissing uitdrukkelijk wordt gesteld dat grondiger onderzoek onder artikel 3 (en artikel 8) EVRM zal volgen. In dergelijke zaak, zoals in casu aan de orde, oordeelde Uw Raad in het arrest nr. 202.033 van 30 maart 2018:

"De Raad merkt vooreerst op dat de thans bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, uitvoerbare beslissingen zijn die verwerende partij een titel verschaft om tot gedwongen uitvoering over te gaan. Een motivering die verwijst naar de intentie om later een nieuwe uitvoerbare beslissing te nemen kan, daargelaten de proceseconomische overwegingen, niet verhinderen dat de thans bestreden beslissing zonder verdere maatregelen kan worden uitgevoerd. (...)

Met de motivering dat een grondiger onderzoek van artikel 3 en 8 van het EVRM zal plaatsvinden op een later tijdstip, geeft de verwerende partij zelf aan dat zij zich nog geen definitief standpunt heeft gevormd met betrekking tot het door verzoekers' ingeroepen gezinsleven en gezondheidstoestand en geeft zij zelf toe dat er nog geen grondig onderzoek heeft plaats gevonden in het licht van artikel 8 van het EVRM. Het feit dat de bestreden beslissingen in de voorafgaande paragrafen overwegingen bevatten met betrekking tot het gezinsleven en de gezondheidstoestand, doen geen afbreuk aan de vaststelling dat de verwerende partij telkens besluit dat zij artikelen 3 en 8 nog grondiger dient te onderzoeken. (...)

De uiteenzetting van verwerende partij in de nota en tijdens de terechtzetting geeft blijk van een grote mate van onvoorspelbaarheid die niet enkel de proceseconomie voor de Raad in het gedrang brengt maar tevens de rechten van verdediging en de rechtszekerheid. Het is immers niet aan de rechtsonderhorige, noch aan de Raad om te raden in welke gevallen de verwerende partij al dan niet een definitief standpunt heeft ingenomen met betrekking tot de artikelen 3 en 8 van het EVRM."

Ook in andere gelijkaardige gevallen werden beslissing, waarin werd gesteld dat nog een artikel 3 en 8 EVRM toetsing zou volgen, geschorst. Zie o.a. RvV 22 maart 2018 nr. 201 546:

'(...)

Gezien het totaal gebrek aan grondig en voorafgaand onderzoek – waarvoor verwerende partij nochtans alle tools in handen had, schendt de bestreden beslissing artikel 3 EVRM, afzonderlijk en juncto artikel 13 EVRM en de ingeroepen beginselen van behoorlijk bestuur.”

3.3.2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

3.3.2.3. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66). Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

3.3.2.4. Zoals verzoeker terecht aangeeft in zijn middel, werd geen enkel onderzoek gevoerd door de gemachtigde van de staatssecretaris naar de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk gesteld dat *"(e)en grondiger onderzoek van artikel 3 (en 8) EVRM zal plaatsvinden in het gesloten centrum, waarna een nieuwe beslissing genomen zal worden"*. Uit deze overweging blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris zelf het onvoldragen karakter van de bestreden beslissing toegeeft.

3.3.2.5. De verwerende partij verzuimt om in haar nota met opmerkingen inhoudelijk te repliceren op de argumenten uit het verzoekschrift.

3.3.2.6. De Raad stelt vast dat het zorgvuldigheidsbeginsel en de onderzoeksplicht die vervat is in artikel 3 van het EVRM manifest werden miskend.

Het eerste middel is in de aangegeven mate *prima facie* gegrond en bijgevolg ernstig. Er hoeft niet nader op de overige middelonderdelen van het eerste middel en op het tweede middel te worden ingegaan.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer

concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41 247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM (artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.4.2.1. In het verzoekschrift voert verzoeker het volgende aan betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

“De onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zal verzoekster een moeilijk te herstellen ernstig nadeel berokkenen.

Verzoekster wenst te wijzen op rechtspraak van de Raad van State waarin gesteld wordt dat een mogelijk nadeel voldoende is.

Door de uitvoering van de bestreden beslissing wordt verzoeker gedwongen terug te keren naar een land waar hij het slachtoffer dreigt te worden van buitenproportioneel geweld in Kaboel. Hij zal worden onderworpen aan een onmenselijke en vernederende behandeling die strijdig is met artikel 3 EVRM.

(...)

Uit het voorgaande kan vastgesteld worden dat de uitvoering van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen en ernstig nadeel inhoudt.”

3.4.2.2. Verzoeker wijst bij de uiteenzetting van zijn moeilijk te herstellen ernstig nadeel op het feit dat hij bij terugkeer een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing riskeert.

3.4.2.3. In haar nota met opmerkingen betwist de verwerende partij niet dat er in hoofde van verzoeker een moeilijk te herstellen ernstig nadeel bestaat.

3.4.2.4. De Raad wijst erop dat het afwijzen van onderhavige vordering tot schorsing ertoe zou leiden dat een beslissing ten uitvoer zou kunnen worden gelegd, hoewel een nader onderzoek van bepaalde fundamentele grondrechten blijkbaar nog noodzakelijk wordt geacht, hetgeen *an sich* al een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan impliceren.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoeker werd op afdoende wijze aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid waardoor dient te worden overgegaan tot de schorsing van de bestreden beslissing.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 april 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiende april tweeduizend achttien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. J. GHEYLE,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. GHEYLE

F. TAMBORIJN